

DN.se En utskrift från Dagens Nyheters nätupplaga, DN.se, 2011-09-09 13:11:36

Artikelns ursprungsadress: <http://www.dn.se/kultur-noje/konstrecensioner/maria-miesenberger-pa-vida-museum-borgholm>

Maria Miesenberger på Vida museum, Borgholm

Publicerad 2011-09-08 09:47

KONSTRECENSION

Konstnär: Maria Miesenberger

Plats: Vida museum, Borgholm. Visas to m 18/9

Skribent: Maria Miesenberger

Titel: "Sverige/Schweden"

Utgiven av: Steidl Verlag

Foto: Marcus Hansen En övermålad familjebild från sviten "Sverige/Schweden".

Maria Miesenbergers övermålade familjebilder i sviten "Sverige/Schweden" hör till den svenska samtidskonstens få riktiga klassiker. Med sina hemlighetsfulla skuggfigurer slog de ner som en bomb i början på nittioalet och har sedan dess fortsatt fungera som ett slags outslitliga fixeringsbilder där det alltid fått plats en tolkning till.

Nu visar öländska Vida museum ett litet urval ur den kända serien tillsammans med en del senare skulpturer, foton och reliefer. Det är en sparsmakad men raffinerad utställning, helt i svartvitt, där Miesenbergers stora tema om övergången mellan barndom och vuxenliv enkelt och elegant förankras i en vidare berättelse om sexualitet och sårbarhet.

Trots det koncentrerade formatet är det förvånansvärt innehållsrikt. Barndomsbildernas söndagsstämningar får ett trotsigt eko i en serie stora fotografier av konstnärens blottade strupe – som på håll liknar manliga könsorgan.

Och aluminiumbarnens kurragömmalekar i "Hide & Seek" pågår som ett fruset kaos runt stillheten i nya gruppen "Conversation".

Även det är förstås fina verk. Tre blankpolerade små barnhuvuden som blinda men intensivt lyssnande sträcker sig mot världen, liksom på väg att kläckas i sina runda glaskupor. Gåttfullt, graciöst och lite lagom obehagligt.

Men vid sidan av de gamla albumbilderna förbleknar de. Man kan få känslan av att det mesta redan blivit sagt om dessa verk; beroende på konjunkturen har de handlat om identitet och rotlöshet, om barndom och minne, om familjemönster, genrekonventioner och historia.

Det lär de fortsätta göra. Men trots överflödet av betydelser har jag hittills aldrig sett någon beskriva dem som landskap. Ändå var det så de först kom till, om jag förstått det rätt. Och tar man sig ett ögonblick förbi de mörka skuggorna som står i vägen är det ju landskapen, miljöerna, man ser. Egentligen

Så vad betyder de, dessa landskap? När nu Miesenberger lagom till utställningen avslutar projektet med en stram och stilfull bok bläddrar jag länge fram och tillbaka i ett försök att begripa vad det är jag faktiskt ser. Dessa gräsmattor och bersåer, dessa lekplatser och spjålsängar rekonstruerar, bit för bit och skärva för skärva, ett svunnet barndomsland. Med vaga, upplösta konturer visserligen – men ändå.

Ett slags förlorat paradiset. Ett Eden.

Är det så enkelt? Jag tror det. Vill man förstå de här bildernas ikoniska kraft går detta stråk av bitterljuv sentimentalitet inte att bortse från. Idyllen är en illa sedd genre i dagens konst, och Miesenberger har med suverän intuition skaffat sig estetiskt alibi för att få odla den. Lite som när konsten förr tvingades hitta pastorala motiv för att få frossa i det köttsliga. Fast tvärtom.

Där har vi nog förklaringen till deras hållbarhet. Liksom i förbifarten trycker de på tidens svaga punkt, och skapar känslan av att mitt i kusligheten överraskas av en hemlig och förbjuden harmoni.

Dan Jönsson
konst@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.